

BREVIS EXPOSITIO
EPILEPSIÆ
DISSERTATIO MEDICA

QUAM

VENIA EXPER. FACULT. MEDIC. UPSAL.

P R Ä S I D E

P E T R O V O N A F Z E L I U S

M. D. CH. ET PHIL. MAG. REG. MAJEST. ARCHIATRO, PRINCIPIS
SUCCESSORIS MEDICO PRIMARIO, MEDIC. THEOR. ET PRACT.
PROF. REG. ET ORD. ATQUE PRÄF. NOSOC. ACAD. REG. ORD.
DESTELLA POLARI EQV. AUR. R. COLL. SANIT. MEMBR.
HONOR. REG. ACAD. SCIENT. ET PRO RE MILIT.
HOLM. SOC. REG. SC. UPS. PLURIMUMQUE
SOCIETT. MEMBRO

PRO GRADU MEDICO

F. F.

A U C T O R

G U S T A V U S E L G S T R Ö M

GHIR. MAG. MED. AULICUS, REG. COLLEG. SANITAT. MEMBRUM
VERMELANDUS.

IN AUDIT. GUST. DIE IV JUN. MDCCCXVII

H. S.

U P S A L I A E
TYPIS ZEIPEL ET PALMLBLAD

IN SACRAM REGIAM MAJESTATEM
SUMMÆ FIDEI VIRO
E REGNI PROCKERIBUS UNI
REGNI SVECÆ MARESCHALLO
CAMPPI - MARESCHALLO
A. H. REGIS IN NORVEGIA LEGATO
GUBERNATORI GENERALI ET ACADEMIÆ CANCELLARIO
HOLMIÆ URBIS PRÆFECTO ET STATUS CONSILIARIO
REGIORUM ORDINUM EQUITI ET COMMENDATORI
REG. ORD. ENSIF. E GRANDIORI CRUCIS INS. PRIMÆ CLASSIS
NEC NON
REGIORUM ORDD. BORUSS. AQUILAR. NIGRÆ ET RUERÆ
EQUITI
ILLUSTRISSIMO ET EXELLENTISSIMO COMITI
HANS HENRICO v. ESSEN

IN SACRAM REGIAM MAJESTATEM
SUMMÆ FIDEI VIRO
E REGNI PROCKERIBUS UNI
REGNI MARESCHALLO DESIGNATO
STATUS CONSILIARIO
REGIORUM ORDINUM EQUITI COMMENDATORE
ET
SUPREMO THESAURARIO
ORDINIS REGIS CAROLI XIII EQUITI
ACADEMIÆ SVECANÆ OCTODECIM - VIRO
ILLUSTRISSIMO ATQUE EXCELLENTISSIMO LIBERO BARONI

CLAUDIO FLEMING

IN SACRAM REGIAM MAJESTATEM
MAGNÆ FIDEI VIRO
NOSOCOMIORUM REGNI DIRECTORI GENERALI
REGII COLLEGII SANITATIS CONSILIARIO
REGIONORUM ORDD. STELLÆ POLAR. ATQUE WASÆI EQUITI
REGLÆ ACADEMLÆ SCIENTIARUM MEMBRO
NOBILISSIMO DOMINO
DOCTORI ET CHIRURGLÆ MAGISTRO

AND. JOH. HAGSTRÖMER

D. D.

discipulus gratus et venerabundus.

BREVIS EXPOSITIO
EPILEPSIAE
DISSERTATIO MEDICA.

Neminem disciplina medica vel levissime tinctum fugit, quid inter morborum rationem quos *chronicos* dicimus & quos *acutos* intersit. Quæ quidem descriptio, quamvis arbitraria sit, cum nullo accurate definito limite a se invicem hæ duæ classes distinguantur, vim tamen habet ad morbos in ordinem systematum redigendos.

In morbis igitur, qui ob diurniorem decursum ad classem referuntur chronicam, haud levis momenti locum tenent. *Mala nervina*, nomen fortita, quod occupat systemata cerebri atque nervorum; unde horum, inter se nexus quodam junctorum malorum, quodvis in alterum facile transit. Oriuntur vero vel ex *dispositione quadam congenita* vel ex *causis occasionalibus*, in laudata systemata tenorem inducentibus morbosum, qui continuis incommodis aggravatus in veram vertitur perturbationem.

Undecumque orti, habitum hi morbi induunt varium, gravem semper, plerumque horrendum; in iisque haud raro parum admodum efficere valet vel religiosissima & tenerrima Medici cura, juncta profundæ eruditioni, subtilissimo acuminí, indefeso singula rimandi studio longæque experientiæ, unico manente solatio quod sibi conscientius sit se summa diligentia quantum potuerit satisfecisse officio.

Haud ita pridem vita defunctus celeb. HECKER a) morbos hos in tres ordines digesit, quorum primus amplectitur morbos *sensus interioris*, alter morbos *sensuum externorum*, & tertius morbo, qui se per motus abnormes exserunt.

De primo & tertio horum ordinum præcipue dixi, quamvis vel secundi ordinis morbi oriantur ex defectu insigni integritatis organismi; quorum tamen vix ullus vitæ jacturam infert. Olfactu, sensuum extēnorū uno, carent absque desiderio multi, præterim qui eodem semper caruerunt.

Ambienti mihi gradum Doctoris Medicinæ cum injunctum sit edere specimen a Constitutionibus Academicis præscriptum, constitui agere de Epilepsia, morbo ad tertium supra allatorum ordinum pertinente. Quam quidem materiem rite tractare licet meas longe supereret vires; eidem tamen qualemcumque impendere volui operam, quod ad aquas Sætræ anno 1814 Amanuensi mihi licuit hunc morbum in duobus variae ætatis maribus observare; benignum Lectoris judicium implorans, cum jussu, non sponte, edatur hocce specimen.

Omnī ævo omnibusque nationibus foeditate sua terrorem injecit Epilepsia, quam Veteres tribuerunt causis præternaturalibus, ut iræ deorum, interdum inspirationi, nec ita pridem fortasse fascinationibus, cet. Velum tenebrarum primus sustulit HIPPOCRATES, non ex his causis oriri morbum ostendens. Utrum vero ipse, morbum *sacrum* appellans, ab omni immunis fuerit superstitione, in medio relinquimus. Diligenter examinato & exposito morbo subinde haud pauci scriptorum nova imposuerunt nomina. Sic ARETEO audit *malum herculeum*, PLINIO *morbus comitialis*, AULUGELLO *morbus sōnticus*, PARACELSO *morbus ca-*

a) *Kunst die Krankheiten der Menschen zu heilen.* Editio quarta. Erfurt 1814.

caducus, ARABIBUS Analepsia & in Sacris Litteris nisieri hoc malo vexati vocantur lunatici, nomine videlicet petito ex credita quadam præstituta vi, quam luna in morbum exercet. b)

Noscitur morbus ex spasmis, quos vocant, clonicis, torpori atque insensibilitati junctis c). Allati sunt casus, ubi sensus seu conscientia non defecerit, quos tamen hysterics potius quam epilepticis accessibus adnuinerandos duxerunt; at quorum causa fortasse querenda in deficiente animadversione ejus generis Epilepsiae, ubi non nisi pauca temporis momenta quiescit sensus, unde alias facile videri potest morbus. Raro vero latet in doles morbi, quod si aliquantis per fieret, iteratis tamen accessibus aucta vi morbi, error horrendo modo dissipatur.

Variis plerumque symptomatibus prænuntiatur morbus, indicantibus in epileptico redeuntem, in homine vero nondum talia experto, jam primum ingruentem, accesum morbi. Fieri fortasse nequit, ut omnia recenseantur; potiora vero sunt sequentia.

Vigili statu sese prodit hæc dispositio per languorem, hebetudinem, cephalalgiam, vertiginem, tremorem artuum, faciem inflatam atque rubicundam, vultus tristes, torvos, furiosos, vocem suspensam, anxietatem, distortiones & oscitationes, cardialgiam, tumens abdomen, urinam mutatam tam qua partes constituentes quam qua odorem, cet. Turbatur quies angentibus & terrentibus somniis, corpori in mente nullam concedentibus recreationem, quod somno excuso satis patet. Si his oīaibus accesserint

b) Magnam vocabulorum, quibus morbus notatur, copiam adfert SCHMALZ *Versuch einer Diagnostik*.

c) In dissertatione, quæ inscribitur: *Genera morborum*, edita a J. SCHRÖDER Praefide LINNÉO seniore, morbus refertur ad VI classem, quæ morborum *motoriorum* nomine insignitur, & II ordinem *agitatoriorum*, atque ita definitur: *Epilepsia, corporis agitatio periodica, chronica cum insensibilitate.*

Serint imagines prorsus fallaces, ut flammæ commentitiae, horribiles fremitus, cet. raro cunetatur accesus morbi. Cadit miser cum exspiratione convulsiva, incipitque spectaculum horrendum.

Apud quosdam, convulsiones sunt leves & partiales solum, cessantque vix ortæ. Apud aliquos prodit se accesus torpore modo, quem præcedit gravis horror; sed, ut supra monuitus, raro tam levi exitu terminantur morbi accesus. Plerumque spasmis corripiuntur plerique musculi. Totum corpus aut partes ejusdem agitantur motibus, quorum in statu sano nulla formari potest idea. Huc illuc conjicitur caput, vultus sedatur spasmis quam maxime horrendis, stant comæ, palpebræ nonnumquam prorsus clausæ sunt, ut plurimum timente continue, conspecta modo infusa oculi parte, interdum e contrario late patent, volviturque oculus vi & celeritate præternaturali. Spumat os, dentibus comminuitur lingua, nisi cautionibus necessariis avertatur ejus læsio. Torquentur trunci & extremitates adeo vehementer, ut frangantur interdum ossa. d) Pollicibus in manum involutis pugnisque compressis pecus tundit miser. Excrementa & urina in-vito homine redduntur. Erigitur penis, interdum semen emititur. Spiritus non sine molestia & stridore ducitur. Ictus arteriarum exploratu difficultis, propter jactationes corporis, interdum vero impereceptibilis est, interdum prodit modo statum quendam spasticum, plerumque tamen initio tenuis, postea plenior fit, celerior, acutus & inæqualis. Vasa sanguinea colli & capitis interdum adeo referta sunt, ut ne rumpantur periculum esse videatur. Mugiens æger sonos edit inarticulatos, quos oracula credidere populi, & adhuc credunt, testibus peregrinatoribus e).

At

d) Casum adfert LIEUTAUD, ubi in infante VII annorum, vi convulsionum, fracta sunt scapula, coilum femoris atqne tibia.

e) Adhuc valet hoc de nationibus sibiricis, in quibus GEORGII, LEPSSEPS & PALLAS nominant Schamanos.

At origo Epilepsiae non semper debetur ipsi cerebro, sed interdum alii cuidam corporis parti. Prodit se tunc accessus morbi peculiari quadam sensatione, qua afficiuntur caput, pectus, genitalia, aut quædam extremitatum. Nomen huic indiderunt *Aurae epilepticae*, quæ ab ægrotis variis varie describitur. Apud eosdem sentitur quasi repens, apud alios ut impetus evocatæ vis electricæ, ut aura adflans calida vel frigidiuscula, ceteri. Pergit cito hæc sensatio usque ad cerebrum, quo ut penetravit, insipiant convulsiones.

Non æque diu semper durat accessus: interdum tantum quasdam minimarum horæ partium (*secunder*), interdum sexagesimas quasdam (*minuter*), plerumque V — XX; sed vidit Esquierol *in vitro* XXX annos nato accessum V — VI horas perstantem.

Non minus incertus est redditus accessuum citior aut senior, quam ipsa diurnitas. Apud eosdem spatio XXIV horarum pluries redeunt, apud eosdem definito tempore diei aut noctis, apud eosdem vel unica vice quotannis, nec defunt exempla quod non redierint nisi interpositis pluribus annis. Quo posteriore casu fere semper animi commotiones morbum iterum conciverunt. Quin etiam per somnum locum habuere morbi accessus, quorum non aliter conscius fuit æger, quam quod expergefactus insirmitatem quandam senserit.

Stadium convulsivum consequitur status soporosus, unde serfissim reficitur æger, manente sensu languoris & torporis, dolori capitis & artuum junctorum. Interdum quasi maniaci manent aliquantum post discussum soporem, discurrentes minacibusque gestibus irruentes in eos, qui adsunt. Quod si non diu persistit morbus, reddit brevi alacritas, & bene se habet ægrotus tempore quod inter accessus intercedit.

Raro mortiferi sunt primi accessus Epilepsiae, sed quo crebriores & vehementiores redierint, adeo ut radices egerit morbus,

bus, eo citius dissolvitur organismus. Gressus titubans fit & vacillans, acceditque demum morbo emaciatio juncta exanthematisbus & ulceribus. Oritur melancholia, perit memoria, turbanturque eo usque reliquæ mentis facultates, ut, monente GRENDINGIO, miseriæ fineim imponat insania & furor, cui accedit apoplexia.

Ut memoretur quæ foveri possit spes de curando morbo major aut minor, præcedat oportet descriptio quædam.

Qua ortum Epilepsia in tres dispesci potest classes, 1. *Epilepsiam idiopathicam*, 2. *Epilepsiam sympatheticam*, 3. *Epilepsiam symptomaticam*.

Ad Epilepsiam idiopathicam pertinent omnes causæ tam externæ quam internæ, quæ cerebrum directe afficiant. Huc igitur referuntur læsiones capitis; unde oriuntur commotiones, fracturæ & extravasata. Causa cui occurri nequit est ossum craniī conformatio vitiosa, & vix quoque avertitur quæ ex excrescentiis in internis horum ossium tabulis oriatur, cujuscumque fuerit naturæ, sive hydatides, sive tumores, sive abscessus, sive denique eruor in ipso cerebro concretus. Causam hujus generis Epilepsiae quidam Scriptores quæsiverunt in morbo arteriarum cerebri statu, inveniisque WENZEL f) multis institutis experimentis glandulam pituitariam jam tumentem, jam continentem heterogeneum quid, jam in superiori superficie inflammatam. Idem Auctor semper reperit turbationem vel defectum conformatiōnis in glandula pineali, absque alia perceptibili cerebri mutatione,

Ad hanc quoque classem pertinet Epilepsia a parentibus accepta, quæ tamen ne umquam existat, lege cautum est, prohibente a matrimonio contrahendo homines hoc morbo laborantes,

f) Jos. WENZEL *Beobachtungen über den Hirnanhang fallſüchtiger Personen.* Herausgegeben von CARL WENZEL. Mainz 1810

tes; tum quæ ex animi affectibus matris gravidæ & mammae præbentis orta sit.

E variis caussis oritur Epilepsia sympathica, quarum hæ præcipue: nimia sanguinis copia, nimia ejusdem densitas, suppressæ sanguinis evacuationes tum naturæ convenientes, tum quas consuetudo reddiderit naturæ necessarias, vitia diætæ, faventia indigestionibus & inde oriundis coacervationibus materiarum noxiarum in ventriculo & intestinis, abusus spirituorum, vermes omnis generis, in primis tænia, evacuationes quæ vires exhauriunt, præcipue seminis, interdum nimia continentia (rara nimirum nostris temporibus causa), status graviditatis, parturiendi labor, scrophulæ, Syphilis, Chlorosis, incautius curata ulcera & ex nthemata cet. g) Huc quoque pertinet Epilepsia oriunda ex compresione nervi cuiusdam quacumque de causa, ex castratione, herniis incarceratis, calculis urinæ & bilis, odontalgia, retentione urinæ, vulneribus cujuscumque generis in trunco & extremitatibus, cet. In castris quoque interdum evenire dicitur, ut epileptici fiant milites cohibita transpiratione.

Symptomatica est Epilepsia quando comitatur phlegmias cutaneas, dentitionem infantum, cet. cesans ut plurimum remota causa, unde morbus oriebatur.

Utpote sympatheticus frequentius occurrit hic morbus apud infantes & feminas quam apud adultos virosque. Cujus causa quærenda in irritabili systemate nervino in illis quam in his, unde quoque impetus epileptici apud feminas post annos pubertatis adhuc majori cum difficultate cohibentur & curantur, quam apud mares.

Varii morbi tum aliorum systematum, tum nervorum, facile
2. cile

g) Epilepsiam in Svecia frequentiorem quam aliis in terris condit CARTHEUSER ideo quod dicamur lavare capita aqua frigida ad tñæam curandam.

cile vertuntur in Epilepsiam. Valet hoc de Chlorosi, de Catalepsia, Raphania & saepius adhuc de Nymphomania, quæ teste SIEBOLDIO h) haud raro abit in Epilepsiam incurabilem.

Ut jam dudum observatum est, vehementiores accesus hysterici aliquantisper haberi posunt pro epilepticis, a quibus in eo discrepant, quod non desit omnis sui sensus, spasmi sint leviores, pollices non intra pugnum comprimantur, citiusque ad se redeat hysterica quam epilepticus. Præterea clavus & adhuc magis globus hystericus hos duo morbos a se invicem distinguit.

Epilepsia est morbus quem vidimus communicari spectatoribus accesus, quod eo citius evenit, quo juniores, debiliores & irritabiliores fuerint adstantes. Definire, num hic morbi effectus sese exserat per sympathiam, an secundum sententiam BACHII i) per contagionem (*Ansteckung*), diu fortasse difficultatibus obnoxium erit.

Secundum quosdam Auctores morbus hic quibusdam in locis domesticus est seu endemicus. In insulis Archipelagi habitat inde a tempore Hippocratis, Toscanaque saluberrimis adnumerata partibus Italiz valde vexatur convolutionibus epilepticis k).

Prognosis morbi eurandi pendet ex his: 1. Num sit idiopathicus an sympatheticus, 2. In qua vitæ periodo se exserat. 3. Quam diu perficit.

Si connatus est morbus, parum adest spei ejusdem curandi, pariter si recens natum occupaverit. Nisi convaluerint pueri

h) *Handbuch zur Kenntniß der Frauenzimmer-Krankheiten* von Dr: ELIAS v. SIEBOLD. Frankfurt am Main 1811.

i) *Grundzüge zu einer Pathologie der ansteckenden Krankheiten* von Dr: C. F. BACH. Halle und Berlin 1810.

k) *Dictionnaire des Sciences médicales, Article Maladies endémiques.*

bescentes, nulla fere spes remanet. Quæ pubertatis tempore erumpit Epilepsia, cessat plerumque eodem absoluto; pariter quæ apud mulieres prægnantes oritur ex pressura in ganglion aliquod, quamvis dum perstat fatalis esse potest tum feminæ tum fœtui. Epilepsia immodicis feminis evacuationibus orta eo minus spei præbet quod curetur, quo junior fuerit & debilior æger, quo diutius persistenter & si permanferint. Cuicunque demum causæ tribuatur Epilepsia, vix illa restat spes de eadem curanda, si accessus morbi dormiente ægroto se manifestaverint.

Quæ adhuc restent in hac opella memoranda, non sunt nisi pauca de opera ægroto danda durante accesu, & de remediis nonnullis efficacibus reputatis in morbum curandum.

Perstante ipso morbi accessu vix alia adhiberi potest opera, quam cautio ne se lædat æger. Humili igitur strato imponendum est, omnes vestes angustiores demendæ, collaria solvenda, quod tanto magis est necesarium, quanto certius constet, vasa sanguinea generatim, colli vero speciatim, distenta esse atque anevrismos facile oriri posse. Pugnorum pollicumque explicatio nullius est usus, sed e contrario noxia reputatur. Cavendum vero in primis ne lædatur lingua. Quem in finem maximum usum præstant linta convoluta aut ligna molliora dentibus interposita; nunquam vero adhibendæ monetæ aut cochlearia e metallis conflata, cum materie dura frangi facile dentes possint.

Quod si morbus fuerit idiopathicus, commendanda in primis est ægra dieta idonea. Si dolor fixus fuerit in loco quodam crani, qui trepanatione explorari potest, hoc non negligendum. Capitis læsiones dilidenter examinandæ, osseum partes extollendæ, testæ eximendæ, extravasata evacuanda, cet. Quando nimia humorum copia cerebrum infestate visa est, cum successu exhibitæ sunt ustiones, cucurbitæ, caustica, vesicatoria & fetacea. Nimio in unum locum congesto sanguine, uberior usus spirituorum, coffea, stimulantia alimenta, omniaque quæ sanguinem

guinem versus caput compellant evitanda sunt, sanguis vel vénéctione emittendus, vel scarificatione, aut applicatis, quæ multum usum præsiterunt, Hirudinibus. *l)* Omnia quoque vulnera in trunco & extremitatibus diligenter exploranda, quippe quæ morbi quoque in causa esse possint.

Cum Epilepsia videtur oriri ex anomala totius nervorum systematis ratione, tentari debent quæ hoc mutare & firmare possint. Quo in casu cum fructu adhibentur medicamenta incitantia & corroborantia, Valeriana, Moschus, Opium, Asa foetida, Camphora, Mercurialis, Cinchona, Præparata ferri, Liquor succinatis ammonici (Liquor Cornu Cervi succinatus), Oleum empyreumaticum cornu cervi rectificatum (Oleum animale Dippelii). Plantæ venenatæ & in his præcipue postremis temporibus commendatus Agaricus muscarius *m)*, Subsulphas ammonico - cupricum (Cuprum ammoniacum), Sulphas Zincicum (Vitriolum album l. Zinci), Nitras argenticum fusum (Lapis infernalis), cet. non temere vel incaute adhibenda. Quando glutire potest æger perstante accesu, emetica usum præstitere, quod quoque de mixtura olei olivarum cum saccharo fertur. In Epilepsia quæ ex cohibita transpiratione ortum duxit, quidam prodessे crediderunt longiorem in stabulis vaccarum commorationem, quam tamen nihil juvare repererunt alii Medici. Hanc vero effectus discrepantiam aliter explicare non potuerunt, quam quod pendeat a climate & a victus ratione. Videtur igitur ex usu balnei calidi majus commodum redundare ad ægrum nuper-

rime

l) Vetenkaps Akademieus handlingar för år 1773. Första Quartalset.

m) Memorandum hic duximus hunc agaricū, eam forte ab causam in novissima nostra Pharmacopœa omisum, quod pauca adhuc ejusdem facta sint experimenta. Radicis tantum usum commendat WHISTLING, quod virtute caret narcotica, neque vomitum excitans, neque languorem aut vertiginem.

rimie commemoratum. Sollicitatio electrica, galvanica aut magnetica, omnisque generis exercitationes gymnaſticæ commendatæ fūnt, nec defuerunt Auctores qui fuaserint migrations in exterias terras.

Plura quibus impostores favente superstitione usi fuerint remedia omitto, nec ita pridem elapsum est tempus quo commendata adhiberentur.

Quando per auram epilepticam se prodit accessus morbi, ex curato quodam vulnere orti, ex quo tum incipit hoc prognosticon, supra locum vulaeris vel ulceris, fonticuli vel setacea debent applicari. Si vero non inde exciterit sensus ille, sed alia sit ejusdem causa, occurritur auræ epilepticæ firmiter circumligando membrum supra locum quo hæc perigerit. Hinc commendata fuit adiplicatio & perpetuus usus Torcularis; quod tamen adminiculum vix in posterum commendari auguramur, cum æstro molestem esse dicatur quod cohibeatur accessus, quo minus erumpat. Plures casus adserunt Auctores, ubi fixa in materiem quandam cogitatione aut occupatione cautum fit, ne erumpat.

Epilepsia imbuī posfunt infantes a matribus & nutricibus, quamvis hæc ipsæ non fuerint epilepticæ. Summa igitur eura adhibenda prægnantibus & lactantibus, ut evitent omnes animi commotiones vehementiores. Quæ si locum habuerint in ubera præbentibus, non statim infans mammis admovendus, sed interposita demum mora fruatur lacte, cuius pars antea fuerit ex ubebris elicita. At acriter prohibendæ sunt nutrices atque feminæ parvolorum custodes ab inquietando infantibus terrore iisdemve titillandis, cet.

Homines inconsulti, at sæpius adhuc veri impostores hunc imitati fūnt morbum tanta industria, ut eo scopum quendam sibi propositum attigerint. Cujus tamen imitationis exitus interdum infau-

infaustus fuit, cum necopinato in veram abiverit Epilepsiam, postea incurabilem. Forte non abs re erit memorare pauca de discrepantia fictæ a vera, quantumvis manca fuerit expositio.

Qui se perhibet ægrotum, cadit ubi tutior esse posse a læsione. Plerumque non eodem modo nictant palpebræ, ut in vera sit Epilepsia, neque effungi potest oculi ad omne incitamentum insensibilitas. Effringuntur facilius pugni in homine se epilepticum fingente, quos denuo statim comprimentos censet. Protrahit quoque morbi accessum ultra tempus solitum. Æstu magis incenditur cutis ex vehementi agitacione, quam in veris Epilepsiz accessibus sit, in quibus e contrario fit, ut in omnibus malis nervorum. Cum diversa quoque sit utina a veri epileptici, vel hæc post perhibitum accessum est examinanda. Omnes vestes demandæ, nam pressione alicujus arteriæ distenta reperta sunt vasa sanguinea, pulsusque acceleratus. Quantum fieri posse os quoque examinandum, cum effinxerint spumam ope aquæ sapone inabutæ. Reperiuntur saepius fracti læsique dentes apud veros epilepticos, quod certe dentium fremitu atque inter se collisione non sit apud fictitious. Adminiculum fallere nescium ad accessum epilepticum evocandum reputatus est odor assæ fœtidæ, unde neque negligendum est hoc experimentum, cum fraudem quandam suspicamur.
